

Algèria: tremola el règim

SITUACIÓ POLÍTICA ESTATAL: ENCARANT ELECCIONS

nº 161- març/abril 2019 - donatiu 2 euros

Editorial

Algèria, inici revolució. 16M a Madrid

pàg 3

Dona Treballadora

Balanç del 8M: la terra ha tremolat novament

pàg 8-9

Pàgines centrals:

Situació política: unir les lluites i construir un front d'esquerres. 16M a Madrid

pàg 10-11

Memòria:

24M, Argentina: "no perdonem, no oblidem,..."
100 anys de la fundació de la III Internacional

pàg 13-15

Política:

Eleccions 28A: crida a front d'esquerres
Davant la presentació de "Front Republicà"
Auge i declivi de Podemos
Municipals: presentació d'AE de L'Hospitalet

pàg 5-7 i 12-13

Internacional:

Cimera pederastia; "Socialisme millennial",
Nicaragua, Algèria.

pàg 16-20

Suplement: 8M. Per una gran vaga general feminista

La favorita, del director grec Yorgos Lanthimos

Sobre un fons històric real se'ns conten les intimitats de la reina Anna Estuardo a l'Anglaterra del segle XVIII, i la seva relació amb dues amants que s'enfronten entre elles per disputar el seu espai i el seu poder vora la reina: lady Sarah Marlborough, rica i influent, que és qui en realitat governa i pren les decisions, i la seva cosina Abigail, d'origen noble que ha esdevingut serventa i que vol recuperar la seva posició.

Veiem un joc divertit, astut i morbós, però també retorçat, cruel i miserable on les protagonistes absolutes són dones, un potent trio amorós que és un mostrari de les passions humanes que desferma el poder, el polític, el personal, el sexual.

Amor i poder aïllats en una bombolla dins el palau, allunyat del món real que no es veu, però sobre el qual recauen els efectes de les irracionals decisions d'aquest món tancat: fora de pantalla apareix la guerra entre Anglaterra i França, que no és altra que la guerra de successió espanyola.

Amor i poder dins un món boig on la reina té 17 mascotes: 17 conills que corresponen als 17 fills que ha perdut, però que es passegen per la pantalla per recordar-nos la maternitat fracassada de la reina però també que assistim a una guerra de conills, en al·lusió al sexe femení.

Una pel·lícula d'època que barreja la il·luminació natural d'espelmes i la selecció de música barroca

amb modernes escenes de gran angular, que s'arrisca a barrejar exagerades perruques amb un ús del llenguatge ben actual i uns diàlegs a gran velocitat: el director Lanthimos personalitza el segle XVIII, l'actualitza i/o el perverteix, i ens és ben igual perquè el cas és que el fa visualment genial i anacrònicament etern.

A Olivia Coldman li han caigut justos premis, un rera l'altre inclòs l'òscar, per la seva interpretació de la inestable reina Anna, però tant Rachel Weisz com Emma Stone es mereixen els mateixos honors perquè cadascuna d'elles es mou entre la manipulació i l'afalac, magnífiques en el seu duel, quan fan de bones i quan fan de dolentes.

Hem començat dient que és una comèdia, un joc surrealista i que fa riure, però tot el film té una segona capa de tragèdia que, finament, s'escola entre somriure i somriure. Les passions del segle XVIII també són les del segle XXI.

Green Book, del director nordamericà Peter Farrelly

Una comèdia per passar una bona estona, un film solent i amable que agrada a tota mena d'espectadors. Per disfrutar veient dues magnífiques interpretacions: **Viggo Mortensen** i **Mahershala Ali** claven els seus personatges. Diàlegs àgils que expliquen una història basada en fets reals: un agent de seguretat blanc fa de xofer d'un pianista negre en una gira de concerts pel racista sud dels Estats Units als anys 60. Per facilitar la

feina el xofer segueix les indicacions del «llibre verd» (green book), una guia dels establiments que són segurs per a afroamericans

Argèlia empren el camí de les revolucions de 2011

Un règim que pretén perpetuar-se. Un poble que després de dècades diu prou a la dictadura i de fons els efectes de la crisi mundial amb les aplicacions de dràstiques mesures d'ajustament contra les classes populars. I un detonant: la decisió de Bouteflika –que no apareix en públic des de fa anys- de presentar-se a la reelecció presidencial, per 5è mandat.

El poble es posa en marxa amb grans manifestacions que comencen contra l'insult que suposa la presentació de Bouteflika. Les manifestacions són pacífiques i saluden les forces d'ordre, però el ministre d'interior adverteix que així van començar també a Síria: el fantasma de la dècada negra de principis dels noranta ja no serveix per espantar els joves. Les mobilitzacions segueixen prenent força i el règim dona un pas enrere, Bouteflika només serà president un any per transitar una reforma. El poble continua avançant i alguns sindicats convoquen la vaga general, sense el suport de la direcció d'una UGTA que segueix amb el règim, però es comença a esquarterar. Bouteflika anuncia que no es presentarà però el règim ajorna les eleccions i pretén tutelar des de dalt reformes cosmètiques. «Volem eleccions sense Bouteflika i ara tenim Bouteflika sense eleccions» desponia una pancarta a les mobilitzacions del 15 de març, que van ser les més massives des de l'inici de l'onada. Ara ja no diuen «fora Bouteflika», sinó «fora el sistema».

Una seqüència que vam veure el 2011 a Tunísia, a Egipte, Líbia, Síria, Iemen o Bahrain. Els vells règims que van conduir la independència però que amb l'onada neoliberal dels 90 han posat les enormes riqueses del Nord Àfrica i Orient Mitjà al servei de les multinacionals imperialistes del petroli i el gas, són obertament qüestionats pels seus pobles. Que exigeixen llibertat i pa. I, un cop començat el moviment no té marxa enrere.

Una nova revolució està naixent al nord d'Àfrica. El vell Front d'Alliberament Nacional (FLN) decisiu en la lluita contra l'imperialisme francès en la guerra d'independència en els anys 50 i principis del 60, avui és un instrument al servei dels interessos imperialistes i Macron, la vella metròpoli, dona suport al règim.

Des de la UIT-QI no tenim dubtes, estem amb els i les treballadores, amb els i les joves algerianes en lluita per les llibertats polítiques i per què els recursos es posin al servei de la població treballadora.

16M a Madrid: on és l'esquerra?

Prop de 100.000 persones es van manifestar a Madrid contra el judici als presos catalans i pel dret d'autodeterminació. Un fet històric que competia amb la manifestació de Colón del passat 10 de febrer del tripartit de dretes (PP, C'S, Vox). Important va ser la capacitat de mobilització de desenes de milers de catalans i catalanes, però qualitativa la presència de manifestants arribats des de molts punts de la geografia de la península: Andalusia, Euskalherria, Galícia, Castella. A la traïció del monàrquic PSOE, cal afegir la de Podemos e IU, que suposadament estan pel dret a decidir i contra el judici, que no han participat en cap mobilització per defensar-lo, tampoc el 16 a Madrid. També en el sindicalisme hi ha els monàrquics com les direccions de CCOO i UGT, però també els que s'esborren, com ara la CGT, amb l'excepció digna de menció de CGT Ensenyament de Madrid.

El tripartit de la dreta va declarar que si guanyen a l'abril no ho permetran mai més. El govern del PSOE també responia amb menyspreu i assegurava que amb el PSOE mai hi haurà autodeterminació per Catalunya.

Una paradoxa que no pot passar desapercibuda. El fet que cap sector burgès de la resta de l'estat donava suport la mobilització, tampoc el PNB, tampoc Podemos-IU, feia que només les forces a la seva esquerra fossin presents a la manifestació: el Sindicat Andalús de Treballadors (SAT), Izquierda Castellana, familiars de Altsasu... Només calia veure la cara dels burgesos neoliberals Mas o Torra quan –des de la tribuna- Óscar Reina, dirigent del SAT, inflamava el discurs amb referències constants a les lluites anticapitalistes de la classe obrera.

Però aquesta és la contradicció central de la situació política. Un règim tocat, que colpeja perquè se sap ferit, que genera una extrema dreta perquè sap que venen confrontacions majors. **«L'esquerra» monàrquica del PSOE i els monàrquics per omissió de Podemos i IU. No tenim una expressió política significativa del rebuig dels pobles i de la classe obrera contra el règim.** En una reunió d'organitzacions i moviments prèvia a la manifestació s'avançava en la coordinació en respostes contra la repressió. **És un pas essencial, però cal urgentment aixecar un front polític i les eleccions** –tant les europees com les generals del 28 d'abril- podien ser un bon aparador, però els referents polítics tampoc no hi volen ser. La CUP rebutjava la proposta. Per no parlar de l'esquerra abertzale basca, desdibuixada completament en l'acord interclassista de Bildu, que pren com a referents ERC i BNG. Tampoc el SAT amb la influència política de la vella direcció compromesa amb Podemos. **S'ha perdut una nova oportunitat, però continua sent la tasca central del moment.**

19/03/2019

LI

Crida a construir un front d'esquerres per la ruptura

La convocatòria precipitada de Pedro Sánchez a les eleccions generals del proper 28 d'abril, després de ser aprovada l'esmena a la totalitat als seus pressupostos, constata algunes qüestions rellevants i que hem de tenir presents a l'hora d'encarar l'actual moment polític a nivell de l'Estat. En primer lloc s'evidencia que la moció de censura a Rajoy no va ser un gir orquestrat de la burgesia de l'Estat per donar una sortida negociada al conflicte de Catalunya amb un rentat de cara del Règim del 78. De fet, com veiem tant amb la cursa a la dreta de PP i C's com amb la irrupció de VOX, la major part de la burgesia aposta ara per endurir encara més la resposta a la dissidència a Catalunya i esclafar el moviment independentista per la via d'un 155 perpetu i dels empresonaments que calguin. Dintre del mateix PSOE hi ha hagut pressions per tal de trencar qualsevol tipus de conversa amb el Govern de la Generalitat, tot i saber que les darreres setmanes JxCat i ERC demanaven només «gestos» per no tancar-se a seguir negociant pressupostos i tenir alguna opció de que s'aproveïssin també els de Catalunya perquè saben que, sense aquests, el seu Govern també està penjant d'un fil. Per això Sánchez surt del pas de la manifestació de la dreta i la ultradreta a Colón recordant que ells també van ser part del 155 i aixecant-se de la taula de diàleg amb el Govern de Catalunya.

Han caigut dos Governos de l'Estat en menys d'un any. El de Rajoy després de la sentència del cas Gürtel i el de Sánchez per falta de suport als pressupostos, però ambdós amb el conflicte català de fons. S'evidencia per tant, que la crisi del Règim

Monàrquic es segueix aprofundint i que Catalunya és l'esquerda que el pot acabar trencant. El PSOE sap que en aquestes eleccions, en ple judici als i les preses polítiques, es pot polaritzar el vot i que això li juga en contra. Però les convoca ara perquè també sap que no té espai entre el tripartit de Plaza Colón d'un costat i el moviment a Catalunya que torna a mobilitzar-se amb força, de l'altre. I sap també que aquesta polarització probablement creixerà encara més els propers mesos. Curiosament, la polarització cap a la dreta de tots els partits del Règim contrasta amb les recents

Règim del 78 i el no pagament del deute, entre d'altres, fa ara de pota esquerra del mateix Règim i s'esquerda amb ell. Pablo Iglesias va intentar fins el darrer moment que JxC i ERC no votessin a favor de l'esmena a la totalitat dels pressupostos de Sánchez i, no només no ho va aconseguir si no que el van desobeir fins i tot diputats/des dels seus grups parlamentaris votant a favor de tombar-los. Podemos, que també li va fer un 155 al seu secretari general a Catalunya, Albano Dante, es cau a trossos. Poc queda dels seus cercles de base després de veure que allò que es decidia des de baix era ignorat sistemàticament per la seva direcció. També s'allunyen i busquen altres reagrupaments i fórmules sectors que en formaven part a diferents territoris i es trenca fins i tot per dalt amb la marxa d'Errejón amb Carmena que a més no sembla respondre a diferències polítiques substancials sinó que són expressió de la seva crisi.

enquestes que diuen que més de la meitat de la població de l'Estat prefereix una sortida dialogada i pactada amb Catalunya a la mà dura i el 155.

En aquest context, Podemos podria haver jugat un paper molt important si hagués tingut una política diferenciada del PSOE i decidida, tant pel que fa a l'autodeterminació i per la República, com pel que fa a les polítiques socials i cap als i les treballadores. El projecte que va començar plantejant la fi del

El gir a la dreta del conjunt dels partits de masses deixa un enorme buit a l'esquerda a les properes eleccions estatals del 28 d'abril. I com passa massa sovint, els buits que deixa l'esquerda els pot acabar ocupant la dreta o la ultradreta. La història ha deixat clar que, quan els i les treballadores en situació de misèria no veuen propostes clares i contundents que els permetin millorar les seves condicions de vida per l'esquerda, molts/es acaben per saltar a les opcions de dreta o extrema-dreta i compren el discurs de que el problema són les persones migrades o, en l'actual situació a l'Estat, les «separatistes». I la història també ens diu que quan aquests fronts per «salvar la democràcia» els ha liderat la socialdemocràcia no han

aturat a l'extrema dreta ni al feixisme. A l'inrevés, els han aplanat el camí al mostrar-se incapaços de millorar les condicions de vida de la gent treballadora en nom de l'«esquerra». Però a més, les properes eleccions de l'Estat també tenen, ara per ara, un important buit pel que fa al moviment independentista a Catalunya. Molta gent ha fet el balanç de les traïcions per terminis d'ERC i JxC després de les eleccions del 21D i més davant d'un «govern efectiu» que ha fet poc més que enviar als Mossos a reprimir i detenir al moviment que diu representar. ERC ha jugat en moments puntuals un bon paper a Madrid amb Rufián i Tardà, però absolutament incoherent amb la seva política com a part del Govern a Catalunya, incapaç no només de fer efectiva la República sinó també de revertir les retallades i de dur a terme unes mínimes polítiques socials. Aquest desencís pot portar a un creixement de l'abstenció, que beneficiaria als partits del Règim i que, concentrat a Catalunya, podria beneficiar més concretament al tripartit del 155 que no amaga sinó que va fent créixer per dies els seus plans d'ascens repressiu a Catalunya (i qualsevol que qüestionï l'Estat Monàrquic) però que tampoc amaga la seva voluntat de fer retrocedir els drets de les dones, les persones migrades i, en definitiva, de fer créixer encara més la misèria i la opressió sobre el conjunt de la classe treballadora d'arreu de l'Estat.

Per això, és urgent que la CUP-CC, de la qual Lluita Internacionalista en formem part, faci una crida a la resta d'organitzacions a l'esquerra de Podemos d'arreu de l'Estat, començant per les organitzacions que han donat suport a l'autodeterminació del poble de Catalunya i que es posicionen clarament per acabar amb el Règim Monàrquic hereu del franquisme com són el SAT a Andalusia, Bildu a Euskal Herria, Anova a Galiza i Izquierda Caste-

llana, entre d'altres, a una candidatura conjunta a les properes eleccions del 28 d'abril. A aquest front és possible que s'integressin sectors que han trencat amb Podemos per l'esquerra com Som Alternativa, altres organitzacions anticapitalistes com les que ja ens han donat suport amb les jornades de With Catalonia i la Plataforma 3 d'octubre, o els col·lectius que han estat organitzant els referèndums de Monarquia-República arreu de l'Estat. Som moltes les organitzacions que podem compartir un programa de doble ruptura: d'una banda ruptura amb el Règim del 78, amb l'autodeterminació real i efectiva dels pobles de l'Estat i referèndum

per abolir la Monarquia i, de l'altra, ruptura amb el capitalisme i la Unió Europea del capital amb el no pagament del deute per tal de dur a terme un pla de xoc per atendre les necessitats de la gent treballadora. Segurament són més els punts en què arribarem a acords... si ho intentem.

En anteriors eleccions la CUP-CC va decidir no presentar-se a les eleccions estatals en considerar que el Congrés dels Diputats de Madrid no és una institució nostra. És cert i evident. Però això també es va dir en el seu moment sobre el Parlament de Catalunya, que també és una institució burgesa i feta a mida dels interessos dels capitalistes i el Règim Monàrquic. Per això, quan

vam decidir presentar-nos el primer cop com a CUP-AE a les eleccions al Parlament vam dir clarament que volíem ser el «cavall de Troia» de les lluites obreres i populars i fer servir aquella institució aliena d'altaveu d'aquestes. Ara, la situació actual requereix d'un cavall de Troia contra la repressió, per la ruptura amb l'Estat Monàrquic i per posar les necessitats de la classe treballadora per sobre de grans empreses i bancs al mateix cor de la bèstia. Una mena de continuïtat del que va ser en el seu moment Iniciativa Internacionalista.

És evident que la clau de volta, tant per aturar la repressió i la ultradreta, com per tombar el Règim i fer efectiva la República Catalana serà l'organització i la mobilització dels i les treballadores. Però en tots els casos necessitem que aquesta mobilització sigui arreu de l'Estat i que vagi acompanyada d'un programa polític de ruptura. Per això, cridem a construir aquesta candidatura que ha de tenir l'objectiu principal d'organitzar-nos i fer d'altaveu amplificador d'aquestes mobilitzacions i lluites. En aquest, sentit, el proper 16 de març, la manifestació prevista a Madrid contra la repressió i per l'autodeterminació pot ser un lloc de trobada per avançar en aquest projecte que des de Lluita Internacionalista considerem necessari i urgent.

22 de febrer del 2019

LI

Davant la presentació de la candidatura "Front Republicà"

El passat 22 de febrer vam fer una crida pública a formar un front d'esquerres de pobles i treballadores, davant la gravetat de la situació que patim tant a nivell de condicions de vida de les classes populars, com d'exercici del dret a l'autodeterminació i aplicació del mandat de l'1-O. Ho dèiem perquè tant les polítiques que s'apliquen des del Gobierno (amb crisi de la seva pota Podemos, inclosa), com la incapacitat i traïcions del Govern (ERC i JxC) per plantar-hi cara, generaven un desencís que empenyia a l'abstenció i que aquesta, així com a Andalusia havia obert la porta a VOX, aquí *«podria beneficiar més concretament al tripartit del 155 que no amaga sinó que va fent créixer per dies els seus plans d'ascens repressiu a Catalunya (i qualsevol que qüestionari l'Estat Monàrquic) però que tampoc amaga la seva voluntat de fer retrocedir els drets de les dones, les persones migrades i, en definitiva, de fer créixer encara més la misèria i la opressió sobre el conjunt de la classe treballadora d'arreu de l'Estat.»*

Dèiem també que era la CUP-CC qui havia d'encapçalar aquesta crida a nivell estatal. La CUP va resoldre sola –sense les organitzacions que formem part de CUP-CC- que no s'hi presentava el 10 de març. Creiem que és un greu error. L'11 ens reuníem totes les organitzacions que formem part de la CUP-CC i Lluita Internacionalista vam reiterar la crida a formar un front amb les organitzacions presents que en veiéssim la necessitat. El 13 convocàvem a tots els que havien expressat la voluntat de presentar-se: Pirates, Poble Lliure, Som Alternativa, Procés Constituent i Constituents per la Ruptura. Allà les 5

organitzacions (Procés Constituent diu haver de ratificar si hi participaria, encara que ja diu no posaria la legalitat per la coalició) arribem a un principi d'acord que s'havia de concretar per escrit el dia següent, avençant possibles noms, funcionament, posició davant possibles investidures... Però només unes hores després Poble Lliure, Som Alternativa i Pirates tancaven un acord que feien públic el mateix vespre, sense ni tan sols comunicar-ho a les altres organitzacions i dijous 14 al matí, òbviament truquen per comunicar-ho i comunicar no vindran a la tarda.

Davant de tot plegat, volem deixar palès que tenim dubtes de que aquest Front a tres respongui a les necessitats objectives que assenyalàvem el 22 de febrer. Ho dubtem tant a nivell polític com metodològic. A nivell polític, perquè creiem essencials els referents de classe i dimecres costaven d'acceptar quan els plantejàvem. Un exemple és el propi nom «Front Republicà» que no fa referència a cap plantejament ni d'esquerra ni de classe i que no es distingeix dels altres agrupaments polítics que justament no han estat capaços ni de fer efectiva la Ruptura amb l'Estat ni de millorar les condicions de vida

de la gent treballadora. Nosaltres plantejàvem Front d'Esquerres per la Ruptura. I a nivell metodològic, perquè hi hagut un incompliment del primer i més elemental dels acords que havíem pres plegats: veure'ns al dia següent i presentar les legalitats per a la coalició a 5.

Això no treu que ho seguirem intentant quan ens convoquin, i de fet esperem que aquesta trobada es pugui materialitzar el més aviat possible, tal i com se'ns ha expressat. Perquè realment estem convençuts de que cal una alternativa -encara que sigui més feble que la que proposàvem amb la CUP-CC-, per la doble ruptura: tant democràtica amb el Règim del 78 per garantir el dret a l'autodeterminació, com anticapitalista per a respondre les necessitats dels i de les treballadores. Però, si finalment no és possible refer l'acord i finalment els nostres temors que l'acord deixi de banda l'aspecte de la lluita social com a treballadores, limitant-se a un front patriòtic, Lluita Internacionalista farà tot el possible per que hi hagi una candidatura de classe reivindicant la república. Per la qual cosa us invitem a ajudar-nos a recollir signatures per la candidatura de Lluita Internacionalista.

15 de març del 2019

LI

Auge i declivi de Podemos

Podemos va néixer fa 5 anys, a les anteriors eleccions al Parlament Europeu. Així va sorgir el manifest «moure fitxa», una declaració rupturista amb el règim constitucional de 1978 en el qual Podemos afirmava:

- 1r. Derogació de l'article 135 de la Constitució, els deutes il·legítics no es paguen, nacionalització de la Banca Privada.
- 2n. Sobirania dels pobles i el seu dret a decidir, donar suport al referèndum d'autodeterminació a Escòcia i al del 9 de novembre a Catalunya.
3. Defensa de salaris i pensions dignes.
4. Dret a un habitatge digne, no als desnonaments.
5. Rebuig a les privatitzacions dels serveis públics.
6. Contra la violència masclista i en defensa del dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos i, per tant, el dret a decidir si volen interrompre o no el seu embaràs.
7. Nacionalització de les empreses energètiques.
8. Derogació de les lleis d'estrangeria.
9. Sortida de l'OTAN.
10. Candidatura participativa, llistes paritàries i rotació dels càrrecs.

Poques vegades hem vist el naixement d'una alternativa política amb tanta força, i poques vegades hem vist el deteriorament, falta de credibilitat i declivi d'aquesta alternativa en un espai de temps tan curt. El que va néixer com un projecte rupturista amb el règim monàrquic s'ha convertit ràpidament en un instrument al servei d'aquest règim, però des de l'esquerra. Què ha passat a Podemos perquè es produís aquesta patacada?

1. El 15M va obrir una nova situació política fruit del cansament i desil·lusió amb el sistema. Així es

va arribar a un procés de participació massiva en les lluites, en el qual va néixer un Podemos que es va voler presentar com un exponent institucional de l'esperit d'aquell 15M. A Podemos, igual que al 15M, els seus principals protagonistes van ser professors universitaris, llicenciats en atur i la joventut, en general. Pablo Iglesias era un professor universitari i presentador d'un programa de televisió i cap dels cinc fundadors de Podemos tenia experiència en les lluites de la classe treballadora (construcció de sindicats, participació activa en vagues i en òrgans de representació dels treballadors a les empreses). Pode-

mos no va tenir cap línia política que fomentés l'organització dels treballadors. Conseqüentment, la militància a Podemos després de les eleccions europees de maig de 2014 es va convertir en una petita guerra de guerrilles d'uns contra els altres. Només a la comissió de garanties de la Comunitat de Madrid hi havia prop de 600 casos fins l'any 2016. No es va respectar la democràcia interna ni el dret de representació de les minories en els òrgans interns del partit. El resultat d'això va ser que en el primer congrés van quedar fora dels òrgans els anticapitalistes, i en el segon, l'errejonisme. Els dirigents de Podemos no van ser capaços de gestionar l'èxit polític. Un aspecte a tenir molt en compte de la crisi de Podemos ha estat el continu escàndol

dels seus dirigents, tenint el seu màxim apogeu en la compra del xalet de Pablo Iglesias i Irene Montero a Galapagar. Sens dubte, els dirigents de Podemos no han sabut estar a l'altura. La figura bonapartista de Pablo Iglesias castiga la crítica.

2. «Nosaltres vèrem aprendre a Madrid i a València que les coses es canvien des de les institucions, aquesta idiotesa que dèiem quan érem d'extrema esquerra que les coses es canvien al carrer i no en les institucions és mentida». Aquesta frase pronunciada per Pablo Iglesias en un curs de la UCM significa l'abandonament de les lluites al carrer pels càrrecs públics de Podemos. La «maquinària de guerra electoral» dissenyada per les eleccions de 2015 no ha estat una altra cosa que viure pel parlamentarisme. A Podemos hi ha molt poca vida sense eleccions, tot gira al ritme de l'urna. La nova forma de fer política de Podemos poc a poc es va convertint en la mateixa que la dels altres partits, és a dir, allunyar-se de la vida diària que porta un treballador.

3. La disposició a governar amb el PSOE en el marc d'aquest règim substitueix al projecte rupturista amb el qual va néixer Podemos. El cas més significatiu és el Govern de Castella la Manxa, on el vicepresident segon i la Consellera del Pla de Garanties Ciutadanes són de Podemos. L'obsessió per governar ha convertit a Podemos en un «ve, corre y dile» del govern del PSOE. El paper jugat per Pablo Iglesias en el seu intent de convèncer a ERC i PDeCAT per votar a favor dels pressupostos generals de l'estat, malgrat tenir els seus dirigents a l'exili i a la presó, demostra el paper de «crossa» de Podemos respecte del PSOE. S'ha passat «d'assaltar els cels» a seduir al PSOE perquè canviï.

(segueix a pàg. 12)

8M: la terra ha tremolat novament

El passat 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, ha esdevingut una altra històrica jornada de lluita internacional del moviment feminista. Arreu del món han tingut lloc massives manifestacions contra les polítiques capitalistes i patriarcals dels governs. I en particular, hi ha hagut una expressió de rebuig contra l'onada reaccionària que ens té a les dones, migrades i persones LGBTI a l'epicentre dels seus atacs. Una vegada més es corrobora que el moviment continua amb una dinàmica de creixement i expansió. Destacables les manifestacions a l'Argentina continuant la lluita pel dret a l'avortament legal, segur i gratuït, al Brasil contra les polítiques reaccionàries del ultradretà Bolsonaro i denunciant el seus vincles amb l'assassinat de la militant feminista, antiracista i d'esquerres Marielle Franco, o a Argèlia a on les dones han omplert els carrers en el marc de la lluita contra el règim autoritari de Bouteflika.

A Europa hi ha hagut convocatòries a vagues feministes a Portugal, Itàlia i Bèlgica, evidenciant els efectes de contagi produïts per la convocatòria i la força del moviment a l'Estat Espanyol que és referència a tot el continent. Aquest últim, ha estat sense dubte l'avantguarda del 8M amb una vaga general que ha aconseguit una adhesió important a l'ensenyament (a on forçat la convocatòria de 24h de la burocràcia sindical de CCOO davant la política de boicot que signifiquen les aturades de 2h) i destacant

particularment les universitats, a on l'adhesió ha estat d'arreu del 80%. A l'administració pública també s'ha sentit la vaga, com es el cas del sector social de l'Ajuntament de Barcelona, a on el 65% de les treballadores van fer vaga. En ge-

xenofòbia institucional. Els crits de «No passaran» i «Ni un pas enrere» s'han fet sentir amb força, en un context d'ascens de l'extrema dreta i de les polítiques reaccionàries.

Concentració de treballadores de mitjans de comunicació

neral, ha estat als sectors més feminitzats a on la vaga ha tingut major adhesió. Però el més impressionant han estat les mobilitzacions unitàries de la tarda que en alguns casos han doblat la participació en relació a les de l'any passat: 400.000 persones a Madrid, 260.000 a Barcelona, 200.000 a Zaragoza, o 50.000 a Bilbao i Sevilla, entre d'altres xifres que, fins i tot, per moltes es queden curtes respecte del que es va veure i viure als carrers. Les principals reivindicacions han estat contra les violències masclistes i els feminicidis, (assenyalant la responsabilitat de la justícia patriarcal), contra la bretxa salarial que es produeix principalment per la precarietat dels sectors feminitzats, per la derogació de la llei d'estrangeria, pel tancaments dels CIEs i contra el racisme i la

Un dels grans reptes del moviment feminista és avançar la seva activitat i influència en els centres de treball, als sindicats i en general en la classe treballadora. Cal reconstruir la consciència de classe dins del moviment, recuperant el sentit històric del 8M en homenatge a la lluita de les obreres tèxtils. La utilització, una vegada més, de la vaga general és un pas important en aquest sentit però hem de analitzar més a fons com podem enfortir-la. Les setmanes prèvies d'organització de la vaga amb comitès de barri i facultats va ser impressionant. Però és necessari que aquesta dinàmica es pugui estructurar més als centres de treball tal com van fer les treballadores de comunicació, amb una adhesió a la vaga molt alta i amb un acte massiu de més de mil persones al migdia a Jardinet de

Gràcia. Aquesta orientació és per a nosaltres una necessitat, per fer de la vaga una veritable eina de lluita per guanyar drets i per seguir construint l'aliança estratègica del moviment feminista amb el conjunt

plenament amb les nostres opressions de gènere sense acabar també amb l'opressió de classe que defineix aquest sistema que cada vegada ens aboca a més misèria, pobresa, explotació i

reduir només a dies predeterminats del calendari com el 8M o el 25N, sinó que ha de tenir continuïtat durant tot l'any. Fer un balanç col·lectiu de la jornada és el primer pas en el camí d'elaborar plans de lluita i mobilització des de baix: per la internalització dels serveis públics, la derogació de les reformes laborals, contra la llei d'estrangeria i per papers per a totes, per protocols contra les violències i assetjaments als centres d'estudi i treball, per la llibertat de les preses i contra la repressió. És necessari concretar els lemes generals com «ens aturem per canviar-ho tot» en reivindicacions específiques, doncs, no hi ha dubtes que amb aquesta força podem guanyar-les. Així com també hem de continuar responen a cada intent de fer retrocedir els nostres drets guanyats. Que quedi clar: les treballadores no pagarem la seva crisi.

Barcelona

de la classe treballadora. La nostra precarietat és producte d'un sistema capitalista que aprofita l'ordre patriarcal per a super-explotarnos. Per això, no hi ha forma d'acabar

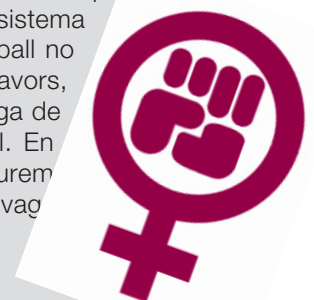
violència. Tenim la força i una energia que avui no es pot trobar a cap altre moviment, cal orientar-la en aquest sentit. I això comença perquè aquesta força no es pot

Rosario Mendieta

Debats sobre la vaga feminista

Evidentment el creixement del moviment implica també el sorgiment de debats polítics de gran importància. Un d'aquests debats s'arrossega des de l'any passat i és sobre la composició, el caràcter i els objectius de la vaga feminista. Hi ha companyes que defensen que la vaga feminista ha de ser una vaga de dones i que l'objectiu és la nostra visibilització. Per nosaltres, la vaga és general y feminista, i això vol dir que la fem totes les persones treballadores que donem suport a les demandes i reivindicacions feministes i que, evidentment, ha d'estar encapçalada i dirigida per les dones treballadores. La vaga general no és merament una eina de visibilització, es una eina de lluita que té com a objectiu defensar i aconseguir drets com a classe treballadora, colpejant econòmicament i políticament a les patronals i els seus governs que són els responsables de les situacions que patim.

I això porta un altre debat: la vaga de cures. És cert i compartim que les cures són un treball no reconegut, que encara recau exclusivament sobre les nostres esquenes, i pel qual els Estats s'estalvien milions en educació, sanitat, serveis socials i dependència. Per això demanem que aquestes tasques siguin reconegudes i socialitzades. Però és igual de cert que des del punt de vista del sistema capitalista (la clau del qual es el treball assalariat i l'obtenció de plusvàlua) aquest treball no genera guanys per a cap capitalista ni afecta en el funcionament de cap institució. Llavors, per més que sigui imprescindible per a que pugui reproduir-se la força de treball, la vaga de cures no afecta l'economia capitalista i no pot substituir en cap cas la vaga laboral. En conclusió, per dur a terme la consigna de la vaga feminista «si nosaltres ens aturem, aturem el món», és primordial aturar la producció i això significa recuperar la jerarquia de la vaga laboral i cridar al conjunt de la classe treballadora a fer la vaga.

Situació política

Unir les lluites, aixecar un front d'esquerra i dels i de les treballadores

El govern Sánchez ha durat només 10 mesos. Incapaç d'aprovar els seus pressupostos ha decidit convocar eleccions pel 28 d'abril. En tres anys i mig hi ha hagut tres eleccions generals: 2015 i 2016, amb govern PP només perquè l'aparell del PSOE va defenestrar al seu secretari general i va imposar gestora i abstenció. La crisi al PSOE va seguir oberta fins a maig de 2017, en què les bases van tornar a Pedro Sánchez la secretaria general. Al juny de 2018 i després de la condemna al Partit Popular per corrupció, una moció de censura -la primera en dècades- sortia endavant fent caure a Mariano Rajoy i donava una majoria escanyolida a Pedro Sánchez, que li ha permès durar aquests 10 mesos. Les noves eleccions presenten la irrupció de Vox, un despreniment d'ultradreta del PP que ja exerceix a Andalusia juntament amb PP i Ciudadans en el trifachito.

L'etapa d'inestabilitat política recorre Europa per l'aplicació dels durs plans d'ajustament contra els i les treballadores, el creixement de la pobresa davant una riquesa cada vegada més concentrada ... provocant una forta polarització social que enfonsa l'anomenat centre polític sobre el qual es recolzaven els règims més o menys parlamentaris. El creixement de la ultradreta, al caliu de les mesures repressives governamentals i el finançament del gran capital en són una expressió. Però, a l'altre costat de la polarització, a l'esquerra, es genera un enorme espai polític que deixa enrere l'esquerra tradicional, gestora dels plans del capital. Cal omplir aquest espai per donar resposta a la classe obrera i altres classes populars. Fins ara forces com Syriza o Podemos no han fet sinó semblar decepció.

L'especificitat del la Monarquia espanyola

La crisi de règim a l'Estat espanyol té la seva especificitat, que el fa ser més fràgil. La transició del franquisme a la Monarquia es va fer sense ruptura democràtica. Un règim, el de 1978, que deixava intacte l'aparell de l'estat repudiat per les masses en el si d'una Monarquia que va ser nomenada hereva pel mateix dictador. El pacte que legalitzava el nou règim va ser el resultat de la traïció dels dos principals partits de l'esquerra del PCE i del PSOE que van impedir la ruptura que anhelaven els pobles i la classe obrera. Resultat d'aquesta traïció, milers de cadàvers assassinats pel franquisme han seguit abandonats

de poder. I només va faltar la crisi capitalista que va empènyer a l'atur, la precarietat i la misèria, per què les reivindicacions democràtiques adquirissin una nova i poderosa força. Una d'elles, la qüestió nacional, va esdevenir element clau en la crisi de la Monarquia espanyola.

La crisi econòmica de 2008/2009 va desencadenar una batalla interburguesa pel control d'uns excedents cada vegada més escassos. La burgesia central amb el suport de l'aparell de l'estat va iniciar profundes recentralitzacions polítiques i econòmiques. Això va portar al fet que un sector de la burgesia, primer basca i després catalana, entressin en un seriós conflicte. És al caliu d'aquest xoc que les reivindicacions democràtiques d'un ampli sector del

16M a Madrid

en cunetes i fosses per dècades. Però la capa de pintura sota la qual s'amagava el vell règim es va rovellar i va començar a evidenciar-se que l'extrema dreta no és que aparegui ara, és que mai va acabar d'abandonar les seves posicions

poble català es van reactivar, en concret en la defensa del dret d'autodeterminació nacional. La reacció repressiva de l'estat no ha fet sinó amplificar aquesta batalla amb noves lluites antirepressives.

(segueix a pàg 12)

16M. Madrid

Gran manifestació i èxit del bloc de classe de la Plataforma 3-0

Desenes de milers de persones (més de 90.000 segons La Directa) es van manifestar el passat 16 de març a Madrid sota el lema «*La autodeterminación no es delito. Democracia es decidir*». La manifestació havia estat convocada inicialment per l'ANC en el context de les mobilitzacions contra els judicis per l'1 d'octubre i estava plantejada, com la que es va fer en el seu moment a Brusel·les en suport a Puigdemont, principalment per la gent de Catalunya que s'hi pogués desplaçar.

Però des de la *Plataforma 3 d'octubre* es ve fer també una crida

a organitzacions sindicals i polítiques d'esquerres d'arreu de l'Estat a participar-hi per donar suport al poble Catalunya contra la repressió de l'Estat. Perquè la repressió als i a les que vam fer possible l'1-O és i serà la repressió a qualsevol que s'atreveixi a qüestionar l'Estat Monàrquic, ja sigui pels drets democràtics com l'autodeterminació, o pels drets socials dels i de les treballadores.

En aquest sentit, considerem que va ser molt positiu poder conformar un bloc de classe que va partir del CSO La Ingobernable i al qual van estar presents organitzacions de di-

versos territoris de l'Estat, amb especial rellevància del SAT (Sindicat Andalús de Treballadores) i d'IZCA (Izquierda Castellana).

Des de Lluita Internacionalista creiem que la consolidació política d'aquest bloc conscient de que la lluita per l'autodeterminació i els drets socials són la mateixa lluita, pot ser determinant per fer possible trencar les cel·les de pobles i drets de classe que suposa l'actual Règim Monàrquic hereu del franquisme.

Pedro Mercadé

Xarxa estatal contra la repressió

Trenta organitzacions (sindicats, plataformes i partits) de tot l'Estat que ens trobàvem a Madrid el 16 de març per participar a la manifestació contra el judici al Procés català, ens vam reunir al matí al CSO La Ingobernable per coordinar una resposta a la repressió política, social i sindical.

Com deia la crida a la trobada, «La Transició no va aconseguir depurar els òrgans judicials, ni jutjar els membres de govern dictatorial, ni tan sols els torturadors, ni depositar a les elits econòmiques criminalment enriquides. El descrèdit del règim Monàrquic creix entre casos de

corrupció i impunitat i amb les decisions escandaloses de l'aparell judicial com la de la Manada o favor de la banca amb la qüestió de les hipoteques. El règim del 78 és una presó de drets civils, polítics i socials. Els articles 135 i 155 són les dues cares d'una mateixa moneda, d'un mateix règim. Per això, cal posar a la Monarquia al banc dels acusats. El retrocés democràtic és aterridor, però continuarà si no ho parem. En aquest sentit, serà determinant la resposta i mobilització a tot l'Estat. »

En la trobada es va acordar avançar en la constitució d'una xarxa

antirepressiva i en defensa dels drets democràtics. Els primers passos seran elaborar un manifest, organitzar una gira d'actes amb representants de les diferents lluites antirepressives (Altsasu, Catalunya, Sindicat Andalús de Treballadors ...) i de denúncia del règim del 78, elaborar un mapa de la repressió a tot l'estat i teixir mecanismes de suport mutu, començant per la manifestació pels joves d'Altsasu el dia 24. La xarxa es tornarà a reunir el proper dia 30 a Barcelona per avançar en l'organització.

Cristina Mas

(ve de pàg 10, central. Situació política)

Davant les eleccions del 28 d'abril. Construir un front d'esquerres.

Davant les eleccions del 28 d'abril s'ha format un front de dreta i extrema dreta (PP, Ciutadans, Vox) que ja governa a Andalusia, on aixeca un programa de reaccionari. El 8 de març la vaga i les mobilitzacions en el dia internacional de la dona treballadora es van veure esperonades per les amenaces contra la dona que esgrimeix aquesta dreta. En el cas català assegura que endurirà la política de l'estat i intervindrà totes les institucions catalanes indefinidament. No obstant això, les enquestes no els donen una majoria per poder formar govern, i van fracassar en la manifestació a Madrid el 9 de febrer, que pretenien que fos una demostració de força.

El PSOE basa tota la seva campanya a parar la dreta. Però la política del mal menor ens enfonsa en el pantà, perquè la política del PSOE és de gestió dels interessos del capital i del seu estat monàrquic i aplica els seus plans contra els i les treballadores i els pobles. És probable que el PSOE millori resultats, però sense possibilitat de formar govern, realimentant la crisi.

Podemos va aixecar moltes expectatives. Semblava que amb el seu llenguatge inicial radical podia parar els peus a la fera capitalista i evitar que ens seguís enfonsant en la misèria. Però -seguint els passos de Syriza- el seu allunyament de qualsevol índex de ruptura democràtica amb el règim i amb el capitalisme ha conduït Podemos a ser l'ala esquerra del règim i del sistema. I en aquest marc de pèrdua del suport popular, queda una direcció preocupada únicament en les seves disputes internes pel control de l'aparell del partit. En l'últim període va acordar els pressupostos d'engrunes per als i les treballadores amb el govern del PSOE, encara que aquest acord va ser insuficient per tirar-los endavant. Totes les enquestes li donen un fort retrocés.

La ruptura d'Errejón amb Podemos per anar-se'n amb Manuela Carmena, i la crisi de la candidatura d'aquesta, empeny a Anticapitalistas a reconstruir-se com a partit a Madrid per presentar candidatures pròpies a l'alcaldia i a la Comunitat, competint amb la de Podemos. Però aquests casos no són excepcions; a Galiza, València i Catalunya també han tingut crisis profundes. Cada vegada més Podemos es redueix a Pablo Iglesias i s'ha tornat a demostrar que no és possible una política que pretengui conciliar els interessos dels pobles amb l'estat monàrquic o de la classe obrera amb el capital.

Lluita Internacionalista feia una crida a la construcció d'un front d'esquerres per la doble ruptura. Una crida a l'esquerra de Podemos i IU. Una ruptura amb l'estat Monàrquic que defensi el dret d'autodeterminació dels pobles. L'altra ruptura, amb el capitalisme, implementant un programa d'urgència contra l'atur i la precarietat.

Aquesta és una necessitat més enllà de les eleccions. Un front que coordini la lluita contra la repressió i en defensa de les llibertats polítiques. Una repressió que afecta l'independentisme català en defensa del dret d'autodeterminació, però que també ataca el sindicalisme i el SAT o els joves d'Altsasu, Alfon ...

(ve de pàg 7. ... Podemos)

4. En la qüestió catalana és on s'aprecia amb major claredat el canvi produït a Podemos. Del suport al referèndum del 9 de novembre de 2014 a Catalunya al paper jugat no participant en el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, evidenciant l'adaptació de Podemos a la Constitució de 1978. És així com es passa de defensar el dret dels pobles a la lliure autodeterminació a apostar per un referèndum pactat, com si es pogués pactar un referèndum en el terreny d'un règim hereu del franquisme, de la «una, grande y libre», com si visquéssim en una democràcia. Cada vegada hi ha més discursos de l'entorn de Podemos en els quals es diu que a la transició «es va fer el que es va poder», que la «democràcia la van portar els de baix» o que «la monarquia va poder servir per frenar el 23F». Malgrat les contínues reclamacions republicanes de Podemos, la realitat és que en els diferents referèndums que s'estan duent a terme sobre monarquia o república en diferents ciutats i universitats de l'Estat, Podemos no hi participa igual que no va participar l'1 d'octubre. A la transició, el suport al règim constitucional li va valer al PCE per passar de ser la força hegemònica entre els treballadors a acabar en crisi interna i cedir el seu paper al PSOE. El mateix li està passant a Podemos ara; no es pot acabar amb la «casta» i defensar un règim monàrquic que va deixar a les cunetes a 130.000 lluitadors republicans, no jutjant a cap torturador franquista i negant el dret d'autodeterminació de Catalunya.

5. Així arribem al «donde dije digo, digo Diego». Ja no es parla de la nacionalització de la banca i les empreses energètiques. De la sortida de l'OTAN es passa a fixar com a Secretari general de Podemos a la Comunitat de Madrid a Julio Rodríguez (Cap d'Estat Major de Defensa i Conseller OTAN del Consell d'Estat en el govern de Zapatero), qui afirma que «la formació morada complirà amb els compromisos que té Espanya amb l'OTAN» però advoca per «un reforç en la defensa europea potent i aquest paper ha de jugar-se també en l'Aliança Atlàntica».

No es parla mai més de la derogació de l'article 135 de la Constitució, ni de l'Auditoria ciutadana del deute, i de no pagar el deute il·legítim es passa a treure múscul amb missatges com «hem estat capaços de reduir el deute de l'Ajuntament de Madrid», que no va ser altra que el generat per la corrupció i robatori del PP, procedint al pagament de tot el deute, sigui il·legítim o no.

Tot això porta a una falta de credibilitat entre els seus afins i votants, que no distingeixen Podemos de qualsevol altre partit a l'ús.

José Díaz Sánchez de la Blanca

Municipals.

Presentació de l'Alternativa d'Esquerres de L'Hospitalet

60 persones ens vàrem aplegar en la Presentació de l'Alternativa d'Esquerres de L'Hospitalet el divendres 15 de maig, a la tarda, al Centre Cultural Bellvitge-Gornal. Aquesta candidatura és la continuació de la de la CUP-PA que es va presentar a les eleccions municipals de fa 4 anys, va treure un regidor i de la que Lluita Internacionalista hem format part. La CUP de L'Hospitalet ha decidit presentar-se a les properes eleccions de manera independent, amb un projecte propi. Alternativa d'Esquerres de L'Hospitalet està recolzada per Som Barris (partit amb voluntat municipal), Arran L'Hospitalet i Lluita Internacionalista, apart de desenes d'activistes a títol individual. Durant l'acte es van anar desgranant reivindicacions contra el projecte especulatiu PDU Gran Via, a favor dels serveis públics, demandes feministes i dels joves i per un pla de lluita contra la pobresa i la precarietat. Les intervencions de les assistents ho van arrodonir.

No creiem que les eleccions i l'acció institucional siguin la solució als problemes dels treballadors i treballadores, peròensem que es necessita la construcció d'un nou referent d'esquerres i que l'àmbit municipal és útil per potenciar les lluites i reivindicacions, que aquestes sí, són part de la solució a les necessitats de les classes populars.

Victor Messeguer

Argentina: 43 anys del cop "No oblidem, no perdonem, no ens reconciliem"

El 24 de març és l'aniversari del cop militar de 1976, dia en què es ret homenatge als 30.000 assassinats i detinguts desapareguts a mans del terrorisme d'estat. Escriu J. C. Giordano, exdiputat nacional d'Izquierda Socialista: «A 43 anys del cop seguim dient «no oblidem, no perdonem, no ens reconciliem». Anem a marxar contra l'ajustament que apliquen Macri i els governadors i la impunitat d'ahir i d'avui. Per la presó pels genocides i pels seus còmplices civils: els grans empresaris, buròcrates sindicals, la cúpula de l'església retrògrada que beneïa els torturadors i els polítics patronals que van recolzar el cop. «El 1976, el partit del qual procedeix Izquierda Socialista i del qual molts dels militants de Lluita Internacionalista ens sentíem germans, era el PST, i va ser durament reprimit per la dictadura. Reproduïm extractes d'una breu ressenya de Martín Fú, que publiquen a El Socialista, sobre el **Partido Socialista de los Trabajadores (PST)** a la dictadura militar:

Des de 1974, amb Perón al poder, el PST era perseguit per les bandes paramilitars de la Triple A (NE: Alianza Anticomunista Argentina). El cop de 1976 va significar un salt qualitatiu en el genocidi perpetrat per la Junta Militar. L'aprofundiment de la repressió i proscripció del PST va forçar el pas a la clandestinitat del nostre partit antecessor. Prenent el decret 261/75 de 5 de febrer de 1975 (promulgat pel govern d'Isabel), conegut com «d'anihilament de la subversió», la Junta podia segrestar, torturar i assassinar qualsevol «element» que consideressin «delinqüent terrorista».

En la clandestinitat el PST, continuà intervenint en la lluita de classes amb l'objectiu de fer caure la dictadura militar, juntament amb la classe treballadora i sectors populars.

El partit va seguir endavant, editant el diari en la clandestinitat. La distribució va adaptar-se a aquesta situació i la nostra premsa es feia embolicada en paquets de cigarrets o d'herba-mate; d'aquesta manera es portava la nostra política a fàbriques, universitats i barris. A més, casaments, aniversaris i diferents esdeveniments socials servien com excusa per fer plenis, reunions o, fins i tot, congressos partidaris. La clandestinitat no va fer minvar la nostra militància. Les vagues de Llum i Força, de ferroviaris, dels metal·lúrgics, de l'SMATA, dels portuaris, bancaris i tantes altres van tenir el PST intervenint des de dins, organitzant els treballadors, o des de fora, portant la nostra solidaritat perquè triomfessin. (...) El nostre partit va tenir més de cent companys desapareguts, i molts altres van haver de patir les tortures i l'exili.

Avui, des d'Izquierda Socialista continuem el camí del gloriós PST, (...)

El PST va tenir més de 100 companys assassinats, tants com noms porta la pancarta de IS i fotos porten els seus militants, cada 24M.

100 anys de la fundació de la III Internacional

Una escola d'estratègia revolucionària

La Primera Guerra Mundial, amb desenes de milions de morts, devastació i patiment per les masses, va deixar al descobert què significava el capitalisme en la seva fase imperialista: una veritable catàstrofe que conduïa a la barbàrie. Però aquesta disputa entre les potències pel control del món va provocar una enorme crisi del capitalisme i la reacció dels treballadors i dels pobles, de la qual va néixer la Revolució Russa de 1917 encapçalada a l'octubre pel Partit Bolxevic de

Lenin i Trotsky, que va donar lloc a la fundació de la III Internacional, la màxima conquesta organitzativa i programàtica de la classe obrera.

A partir de la conquesta del poder pels soviets encapçalats pel Partit Bolxevic, rebatejat Partit Comunista, els obrers i el poble rus van aconseguir extraordinàries gestes. Enmig de la invasió del país el 1918 per setze exèrcits de països capitalistes, van ser capaços de construir un exèrcit d'un milió d'homes i dones que en tres anys hauria de triomfar i consolidar el poder revolucionari a tot el territori.

Mentrestant, les velles direccions dels partits socialdemòcrates de tots els països europeus, agrupades en la II Internacional, entraven en crisi per haver donat suport cada un al seu govern en la guerra imperialista. I, acabada la guerra, per traïr les revolucions que esclataren en diversos països d'Europa Central, sent el cas més destacat l'alemany, on la socialdemocràcia va ser còmplice de l'assassinat de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg. A causa de tot això, milions de treballadores i treballadors, de joves, de tots els sectors explotats, es

El 2 de març de 1919 es va fundar la III Internacional. A la foto, Lenin en una de les sessions

bolcaven al suport a la Revolució Russa i sorgien partits comunistes en totes aquestes nacions.

Els bolxevics russos eren conscients que la revolució no podia triomfar en un sol país, i molt menys a Rússia, una nació endarrerida, amb gran majoria camperola; només podia fer-ho estenent-se a tot Europa i el món, derrotant definitivament el capitalisme imperialista i començant la construcció del socialisme a nivell internacional. Per aconseguir-ho es necessitava crear un estat major de la revolució, una nova internacional que dirigís als partits comunistes de tots els països en una estratègia comuna.

Amb aquesta perspectiva, el març de 1919 van convocar a Moscou el que seria el primer congrés constitutiu de la Tercera Internacional o Internacional Comunista. El congrés es donava enmig de la guerra civil i amb immenses dificultats per l'arribada dels delegats de desenes de països. Tot i això, el I Congrés de la Internacional Comunista es va realitzar a Moscou entre el 2 i el 6 de març de 1919, amb la participació de 52 delegats de trenta països.

El congrés es va desenvolupar enmig d'un esperit d'ofensiva revolucionària de la classe obrera, resumit així en un escrit de Lenin de l'època: «Les desenes de milions de morts i mutilats que va deixar la guerra [...] estan obrint els ulls, a una velocitat sense precedents, a milions i desenes de milions de persones terroritzades, oprimides i enganyades per la burgesia. De la ruïna mundial causada per la guerra està sorgint una crisi revolucionària mundial que, per llargues i dures que puguin ser les seves fases, només pot conduir a la revolució proletària i a la seva victòria» (pròleg a l'edició francesa i alemanya de 1920 del seu llibre *L'imperialisme etapa superior del capitalisme*).

Canvia la marea

Però aviat es van donar derrotes i retrocessos. Van aflorar la traïció de les velles direccions socialdemòcrates i la debilitat i la inexperiència dels joves partits comunistes. Així ho va resumir Trotsky en el seu cèlebre article *Una escola d'estratègia revolucionària* (1921): «És indubtable que, en l'època del I Congrés de la Internacional Comunista (1919) tots

esperàvem que un senzill assalt de les masses treballadores i camperoles derroqués la burgesia en un futur pròxim. I, en efecte, l'atac va ser poderós. El nombre de les víctimes, gran. Però la burgesia va suportar aquest primer assalt i, gràcies a això, ha pogut reafirmar-se en la seva estabilitat de classe.»

Així, de l'optimisme sobre un triomf ràpid de la revolució mundial, es va passar a la convicció de la necessitat d'un procés d'educació de les noves generacions de revolucionaris per a una lluita llarga i difícil, objectiu en el qual es concentrarien els següents congressos de la Internacional. Per això es van elaborar documents d'orientació en la construcció dels partits comunistes, en el desenvolupament de tàctiques com la del front únic per enfrontar la contraofensiva de la burgesia, sobre el treball entre les dones i els soldats i tants més.

No obstant això, les derrotes de la revolució europea van acabar

colpejant la pròpia Rússia que, aïllada, va patir la reculada de la revolució i la burocratització de l'Estat. Així es va imposar l'estalinisme, liquidant la democràcia dels soviets i convertint també la III Internacional en un instrument de la seva política contrarevolucionària. Per això Lleó Trotsky va plantejar, a partir de 1933, tornar a començar la tasca de construir una internacional obrera revolucionària i va acabar fundant, el 1938, la IV Internacional. La III, mentrestant, va seguir per uns anys existint com a mer segell i correja de transmissió de la política contrarevolucionària de Stalin, que va acabar directament dissolent el 1943.

Una guia fonamental pels revolucionaris i revolucionàries

Malgrat les greus conseqüències que va tenir la burocratització de la Unió Soviètica i la III Internacional, la Revolució Russa i els quatre primers congressos de la Internacional Comunista sota la conducció de Lenin i Trotsky van quedar com

a referència històrica, com una veritable escola d'estratègia revolucionària. Avui els ensenyaments revolucionaris de la Internacional Comunista són una guia fonamental en la lluita per superar la crisi de direcció revolucionària provocada per l'estalinisme, la liquidació de la III Internacional i les pròpies crisis que van portar a la dispersió de la IV Internacional. Des de la Unitat Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional i la seva secció argentina, Esquerra Socialista, ens reconeixem part d'aquesta tradició de lluita per la construcció d'una direcció revolucionària internacional per a la classe obrera, de la qual la III Internacional fundada per Lenin i Trotsky va ser el seu punt més elevat.

Gabriel Massa
El Socialista, 6/03/19
 Premsa d'Izquierda Socialista,
 secció argentina de la UIT-QI

L'excel·lència de la Revolució d'Octubre i la III Internacional

Així la definia Nahuel Moreno, mestre i fundador del nostre corrent:

Hem de reconèixer que la Revolució d'Octubre ha estat excepció en el que va de segle, que no n'hi ha hagut una altra amb les seves característiques. La Revolució d'Octubre és fins a la data una excepció. El mateix el seu resultat: la Tercera Internacional. L'excel·lència de la Revolució d'Octubre està donada, fins a la data, per l'existència d'un partit com el Bolxevic. Sense una Revolució d'Octubre i sense un Partit Bolxevic no s'hagués pogut fundar la Tercera Internacional, ni impulsar com a tasca essencial i més important de la revolució, com ho van plantejar els bolxevics, el desenvolupament de la revolució socialista, europea i internacional. Gràcies a la lluita de l'esquerra revolucionària abans i durant la primera guerra imperialista, la Tercera Internacional, guiada per Lenin i Trotsky, va començar a superar la crisi de direcció del proletariat.

Però ni la fundació de la Tercera Internacional, ni el colossal ascens del proletariat europeu van poder automàticament crear veritables partits bolxevics nacionals; només van poder donar les bases. [...] Va ser així com la inexistència de partits bolxevics nacionals i la impossibilitat de construir-los sobre la marxa es va combinar amb la traïció socialdemòcrata perquè la burgesia pogués superar la primera onada de la revolució socialista de postguerra a Alemanya, Itàlia, Hongria i a tot Europa. Aquest fracàs de la primera onada revolucionària de postguerra, més l'esgotament del proletariat rus i la derrota del proletariat alemany a mans de la socialdemocràcia, va provocar el començament de la burocratització de l'URSS i de la Tercera Internacional.

1. Moreno, Nahuel, Actualització del Programa de Transició, Tesi IV, Edicions El Socialista, Buenos Aires, 2014

Una crisi sense precedents a l'Església Catòlica

La cimera mundial d'encobridors

L'assemblea antipederàstia convocada pel papa Francesc va resultar una farsa. Va culminar sense mesures concretes i eficaces contra els abusos sexuals a menors per part de sacerdots i religiosos. Organitzacions de víctimes de diferents països que reclamen la fi de la impunitat pels capellans predadors i bisbes encobridors denuncien una vegada més la doble moral vaticana, ara sota el discurs «progre» de Francesc. L'Església, pilar de l'opressió patriarcal, no es pot reformar.

Entre el 22 i el 24 de febrer es va desenvolupar al Vaticà l'anomenada «Cimera per la protecció dels menors a l'Església». El papa Francesc i uns dos-cents líders de l'Església Catòlica de tot el món es van reunir en un intent d'aplacar l'escàndol dels capellans predadors de nens i adolescents, que no deixa de créixer al caliu del moviment de dones contra la violència masculista. Després de dècades de silenci, revictimització de les persones abusades i impunitat, hi havia certes expectatives en què Francesc imposés un gir a la política d'encobriment sistemàtic dels abusadors. Però les mateixes víctimes i activistes són lapidaris: la històrica cimera va ser decebedora, una altra bufetada al seu legítim reclam. En el seu discurs de tancament, el Papa va seguir insistint que es tracta «d'un problema universal», rentant responsabilitat a l'Església, com advertint que els qui l'acusen són «del diable». Va tornar a demanar perdó i a declamar «bones intencions», però sense prendre mesures de fons, com la «tolerància zero» a l'abús sexual clerical. No va dir res sobre el registre oficial de predadors i víctimes; el lliurament d'arxius eclesials, en comptes de destruir-los (com va rebel·lar un dels bisbes); aixecar el secret de confessió; denunciar-los obligatòriament a la justícia civil

abans que els crims prescriviguin, i no a tribunals eclesiàstics on els capellans són encoberts per capellans, per acabar sent traslladats de parròquia com a «càstig». Tampoc es va referir a indemnitzacions econòmiques per les víctimes ni a la seva negativa que la protecció dels menors a les escoles confessionals catòliques passi per la plena aplicació d'una educació sexual integral. Francesc va seguir al peu de la lletra la «Bíblia» de l'encobriment institucional, és a dir, la defensa amb unghes i dents del prestigi i patrimoni de l'Església per sobre de les víctimes sense importar el seu patiment. Però tampoc se li pot demanar la lluna en un cove; Bergoglio, com a cap de l'Església a Argentina, va protegir al capellà Grassi, pres per abusar sexualment de menors a la Fundació «Feliços els Nens»; al capellà Corradi, violador de nens sords a l'Institut Provolò de Mendoza, i al bisbe d'Orà, Zanchetta, acusat d'abusos sexuals a seminaristes i pornografia infantil, traslladat com a assessor al Vaticà en quant Bergoglio va assumir com a Papa. L'Església està desprestigiada com mai abans en tota la seva història. Sense anar més lluny, dos dies després d'acabar la cimera es va fer públic que el cardenal australià Pell, número tres del Vaticà i assessor econòmic del Papa, va ser declarat culpable d'abusar de dos nens a 1996. Un informe recent sobre abu-

sos sexuals calcula en 100.000 les víctimes de la pederàstia clerical al món. En els últims vint anys els escàndols no han deixat d'esclatar: l'encobriment de 72 capellans pederastes per part de l'arquebisbe de Boston, Law, fet públic per The Boston Globe; els 300 capellans depredadors encoberts per l'Església Catòlica de Pennsylvania, amb no menys de mil nens víctimes; la renúncia en bloc dels bisbes xilens acusats d'encobrir per dècades al capellà Karadima; el cas del capellà Maciel, fundador de l'influent congregació ultraconservadora Legionaris de Crist, defensat per Joan Pau II, que va abusar de menors, va tenir dues dones i diversos fills; la «legió invisible» de 50.000 fills de capellans, repartits en 175 països; l'admissió pública de Francesc que sacerdots i bisbes van tractar a monges com «esclaves sexuals», forçant-les fins i tot a avortar.

Des d'Izquierda Socialista / FIT no dubtem a afirmar: credibilitat zero a la institució més reaccionària de la història, sòcia del sistema imperialista patriarcal en l'explotació dels pobles i en l'opressió de les dones i minories sexuals. Denunciem la seva doble moral permanent, mentre exigim als governs la seva separació absoluta de l'Estat, la fi dels seus privilegis i que els capellans violadors i encobridors vagin presos.

Mariana Morena
El Socialista, 6/03/19

La joventut repudia el capitalisme

El creixement del «socialisme millennial»

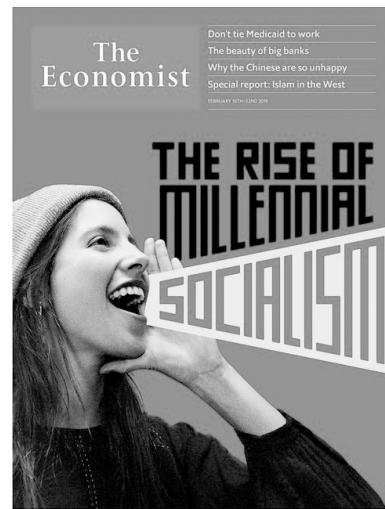
Amb aquest títol la revista anglesa *The Economist* va il·lustrar la seva tapa del passat 16 de febrer. Dies després, una altra nota similar va il·lustrar les pàgines del *New York Times*. Què està passant? ¿Les noves generacions es bolquen al socialisme als Estats Units i altres països imperialistes? Es torna a obrir la discussió sobre quin és el veritable socialisme.

La crisi econòmica mundial, la manca d'oportunitats per les noves generacions de treballadors i treballadores, la desídia amb què els governs i les multinacionals tracten el desastre climàtic, on segueixen prioritant els seus superguanys per sobre la pròpia supervivència del planeta, la permanència del masclisme patriarcal (exacerbat en figures com la del propi Donald Trump) han generat que les idees anticapitalistes i el socialisme com alternativa cada vegada guanyin més simpatia entre els joves (els anomenats *millennials* i *centennials*, entenent per tals els joves del segle XXI).

Que en la majoria dels països semicolonials i dependents els joves són majoritàriament anti-imperialistes i crítics del sistema capitalista no és un fenomen nou. Podem fer una llarguíssima llista de les mobilitzacions dels últims anys a Llatinoamèrica i en totes elles la presència juvenil és preponderant. Així com ho van ser a la primavera àrab i ho segueixen sent en la resistència palestina. Però el més cridaner del fenomen és l'aparició d'aquest «socialisme *Millennial*» en diversos països imperialistes.

Els números que presenta *The Economist* son contundents: el 51% dels joves d'Estats Units de 18 a 29 anys diuen tenir una «visió positiva» del socialisme. El suport a Bernie Sanders en el Partit Demòcrata es dona majoritàriament en franges juvenils. La nova diputada demòcrata Alexandria Ocasio-Ortiz

pertany a aquesta generació *Millennial*, es defineix ella mateixa com d'esquerres i la seva popularitat està en ascens. En les últimes eleccions franceses un terç dels votants menors de 24 anys ho van fer per les llistes que apareixien més a l'esquerra.

En realitat, el fenomen no ha començat ara: els joves ja havien aparegut en les protestes d'*Occupy Wall Street* a Nova York, així com a Madrid, on van donar lloc al moviment dels indignats, o a les gegantines vagues i manifestacions gregues. És l'expressió més clara que el capitalisme imperialista ja no té res més a oferir a la humanitat; només guerres, repressió, destrucció ambiental, major desigualtat social, misèria i marginació. I això, efectivament, afecta moltíssim a les noves generacions.

Aquest moviment, encara difús, però persistentment creixent, obliga a enormes i nous desafiaments. Un cop més cal discutir què és el socialisme. Insistir que només es pot aconseguir expropiant els mitjans de producció i trencant amb el capitalisme, debatent amb tots aquells que plantegen sortides del tipus de l'economia mixta o d'un capitalisme més humanitzat que resolgui els problemes del patriarcat

o el desastre ambiental sense tocar els interessos dels poderosos i les multinacionals. I també a debatre com es construeixen les eines per enderrocar el capitalisme. Perquè no podrà venir de la mà de líders polítics de partits com el Demòcrata dels Estats Units, part fonamental del règim polític imperialista ianqui o el laborisme anglès, que ha demostrat milers de vegades el seu alineament contra els pobles del món i també contra la pròpia classe obrera anglesa. Perquè aquesta immensa energia juvenil anticapitalista no es perdi és avui més necessari que mai que plantegem la construcció de noves alternatives polítiques independents dels partits patronals de cada país, amb l'objectiu que siguin els treballadors els que governin el món, amb la més àmplia democràcia, expropiant als rics i avançant així, plenament, cap a la societat socialista, que serà sens dubte com volen els joves *millennials*, antipatriarcal i conscients de la cura del medi ambient.

José Castillo
El Socialista, 20/03/2019
Izquierda Socialista
en el Frente de Izquierda

La UIT-QI va ser convidada a la conferència internacional del Partit Comunista dels Treballadors (PCL) d'Itàlia. En nom de la UIT-QI van anar Miguel Sorans (d'IS d'Argentina) i el nostre company Josep Lluís del Alcázar. A la foto Sorans (centre) i a la dreta, Franco Grisolia, dirigent del PCL.

Nicaragua

La dictadura d'Ortega desferma una nova cacera.

Llibertat pels presos polítics ja!

El dissabte 16 de març, a menys d'un mes de reiniciar el «diàleg» amb l'oposició patronal, la dictadura de Daniel Ortega i Rosario Murillo ha tornat a ensenyar novament les dents i ha reprimit amb violència una mobilització pacífica que exigia l'alliberament dels presos polítics que manté el règim. Del que es tracta pels qui conserven el poder és de mantenir la prohibició estricta del dret a la protesta i el control policial de la població. El nerviosisme del règim és tan gran que des de fa més de sis mesos les principals rotondes de Managua estan ocupades per empleats públics del FSLN per impedir la realització de marxes o manifestacions, mentre que gran part de la capital, als voltants del palau presidencial, es troba militaritzada.

La violència d'Ortega i Murillo és proporcional a la seva por a la mobilització popular. La jornada es va saldar amb la detenció de 164 persones, entre elles l'exguerrillera i exfuncionària sandinista Mónica Baltodano; sis ferits, així com diversos periodistes colpejats i robats per la policia. Tots haurien estat alliberats 8 hores després. No obstant això, el més important és que el poble va demostrar novament la seva disposició de lluita per treure del poder Ortega i Morillo i la seva desconfiança en els diàlegs entre el govern i la burgesia opositora reunida entorn de l'Aliança Cívica per la Justícia i la Democràcia (ACJD).

«L'Aliança», com se l'anomena popularment, després de la repressió va declarar que les negociacions estaven «en alt risc» i el dilluns 18 de març va assistir a la seu de les negociacions, l'Escola de

Negocis de Managua, únicament a llegir un comunicat repudiant la repressió. No obstant això no va trencar categòricament la seva participació en les negociacions. L'Aliança ha estat copada pels empresaris del Consell Superior de l'Empresa Privada (Cosep), mentre que la majoria de les agrupacions pageses, estudiantils, sindicals i del moviment de dones han desertat d'ella perquè no donen suport al diàleg amb el govern. L'Església

alliberament de presos es va limitar a només 50 persones al març. Els presos han denunciat tortures i maltractaments, molts d'ells han estat jutjats i condemnats utilitzant la llei «antiterrorista» d'Ortega, aprovada en el marc de la rebel·lió de l'any passat. S'han aplicat condemnes absurdes com les del 16 de febrer contra tres dirigents pagesos, de 159 a 216 anys de presó.

Catòlica s'ha reacomodat davant el repudi popular a les negociacions, retirant-se'n, però no per jugar un rol de major bel·ligerància ans al contrari, de major neutralitat, tal com es desprèn de les actuacions del Nunci Apostòlic.

L'agrupació opositora dissident Unitat Nacional Blava i Blanca va ser la que va convocar la mobilització, la primera des d'octubre i que es va dur a terme malgrat les amenaces del govern de reprimir. El 27 de febrer el govern havia alliberat 100 dels 777 presos polítics, encara que sense llibertat plena sinó amb un règim de detenció domiciliària. Un nou

El que porta a l'autodenominat Govern de Reconciliació i Unitat Nacional orteguista a emprendre la farsa de la negociació és la seva preocupació per la crisi econòmica, per la qual s'espera una caiguda del PIB de l'11% aquest any, agreujada per les sancions de l'imperialisme ianqui que limiten l'accés a l'endeutament en el mercat financer dels EUA. Els objectius del règim amb els diàlegs són el cessament de les sancions i prepara per l'any 2021 una reforma electoral per regir el procés electoral presidencial. Pels empresaris opositors l'objectiu és l'avançament de les eleccions i la «normalització» del país. Els interessos i les aspiracions populars

realment no estan contingudes en aquests diàlegs.

Donem suport a la lluita del poble nicaragüenc per la llibertat dels seus presos polítics, per la restitució del dret a la protesta i per enderrocar la dictadura d'Ortega i Murillo. Per avançar en aquesta direcció és necessari aconseguir la unitat dels sectors populars, estudiantils, pagesos i obrers, en instàncies de coordinació sense la participació de capitalistes, per articular una política unitària dels de baix contra la dictadura, sense la ingerència de l'imperialisme o els empresaris, que pels seus propis interessos de classe estan sempre disposats a conduir el procés de lluites cap al pantà de la negociació amb la condició d'obtenir concessions mesquines per part del règim.

Des de la Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) fem una crida al conjunt de l'esquerra i el moviment obrer de Llatinoamèrica a assumir l'internacionalisme i denunciar a la dictadura nicaragüenca, tal com en la dècada del 70 es va fer amb el somocisme.

20 de març de 2019

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

Algèria

Solidaritat amb el poble algerià! Fora Bouteflika!

El passat diumenge 3 de març, el president algerià Abdelaziz Bouteflika va presentar la seva candidatura per les eleccions del 18 d'abril, amb la promesa de no acabar el seu mandat, d'emprendre reformes polítiques i convocar noves eleccions en el termini d'un any. Aquesta ha estat la resposta del règim a les multitudinàries manifestacions que hi ha hagut a tot Algèria des del passat 22 de febrer. Però aquesta resposta agreuja encara més la crisi del règim, que allarga un any més la seva agonia per tenir temps a trobar un candidat de l'oligarquia que mani el país.

Bouteflika, de 82 anys, està greument malalt i es troba ingressat en un hospital suís per raons que no s'han explicat. No apareix en públic des de 2014 i en les anteriors eleccions de 2015 no va aparèixer en cap míting a causa del seu estat de salut.

Bouteflika serà el candidat del Front d'Alliberament Nacional, partit que va dirigir la guerra d'alliberament, que governa el país des de la seva independència en 1962 i que és la cara visible de l'oligarquia burocràtica que dirigeix Algèria mitjançant la corrupció i l'autoritarisme. Amb l'excusa de la guerra civil que va viure aquest país en els anys noranta en la qual van perdre la vida entre 150.000 i 200.000 persones, el règim algerià ha mantingut un estat autoritari i paternalista maquillat amb llibertats democràtiques limitades com eleccions i legalització de partits i dirigit per una oligarquia que s'ha enriquit amb els ingressos del petroli, que representen el 97% de les seves exportacions. No obstant això, amb la caiguda dels preus del petroli i l'elevada inflació, durant els últims anys s'han produït importants

mobilitzacions populars contra la política del govern, però ha estat l'anunci que va fer Bouteflika el 10 de febrer que es presentava a un cinquè mandat la gota que ha vessat el got.

Des del passat 22 de febrer, centenars de milers d'algerians i algerianes s'han manifestat per tot el país: a Tizi Ouzou, Bejaia, Oren, Annaba, Constantine, Sétif i especialment a Alger, on està prohibit manifestar-se des de 2001. Durant la següent setmana han continuat les mobilitzacions com les dels advocats, periodistes, sectors populars i, en particular, els joves i els estudiants, fins al punt que el primer ministre va declarar que «Els ciutadans ofereixen roses als policies i és bonic. Però recordin que Síria va començar també amb roses». Aquestes declaracions només van

aconseguir que les manifestacions del divendres 1 de març encara fossin més massives donat que ha vingut a la memòria que la primavera àrab va provocar la caiguda de diversos règims dictatorials com els de Tunísia, Líbia i Egipte, i actualment assetja el règim sudanès. Les mobilitzacions, que inicialment van ser espontànies, han rebut el suport de tota l'oposició, però la UGTA (Unió General de Treballadors d'Algèria), dirigida per

una burocràcia sindical lligada al règim, continua donant tot el seu suport a Bouteflika. El que hauria de fer la central sindical, al costat dels sindicats, és convocar una vaga general per acabar amb aquest règim repressor.

El règim serveix per assegurar l'hegemonia d'un clan que ha acaparat totes les riqueses del país i ha permès la cristallització d'una

burguesia rendista sotmesa al dictat de l'imperialisme i les multinacionals, una burgesia que s'ha enriquit gràcies a la depredació de les rendes del petroli i explotant el poble treballador. Els joves, amb una taxa d'atur del 30%, es troben en la disjuntiva de quedar-se en un país sense treball per ells o sortir en pasteres cap a l'Estat espanyol. Aquest clan parasitari ha estat batejat com «oligarquia financera». És la base social del sistema Bouteflika i ha finançat totes les campanyes electorals anteriors.

Les protestes mostren l'enorme rebuig al règim algerià, els màxims pilars del qual són l'exèrcit i les forces de seguretat, i a l'obscurantisme de l'oligarquia que domina el país. Encara que formalment hi ha eleccions democràtiques i els partits polítics estan legalitzats, el Front d'Alliberament Nacional s'ha mantingut en el poder des de 1962 de forma ininterrompuda restringint els drets d'expressió i de manifestació i controlant amb fermesa els mitjans de comunicació, tant públics com privats.

Les manifestacions populars no només mostren el rebuig al règim i a la seva submissió a l'imperialisme, sinó que han cantat consignes de justícia social, democràcia, llibertat i igualtat. Els eslògans més corejats han estat «Bouteflika ves-te'n ja», «Poder assassí», «El poble vol la caiguda del règim», «No ens detindrem». La reacció del govern ha estat, d'una banda amenaçar la població mentre, per una altra, no s'ha atrevit a reprimir massivament les mobilitzacions. Fins i tot, malgrat les prohibicions, els mitjans de comunicació (tant la televisió com l'agència de premsa oficial) han hagut de fer-se ressò de les protestes contra el cinquè mandat de Bouteflika. Aquestes reaccions mostren els dubtes i la divisió dins del règim. Però una cosa és segura, que hi haurà un abans i un després d'aquestes manifestacions i mobilitzacions contra el cinquè mandat.

Des de la Unitat Internacional dels Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI), saludem el camí emprès pel poble algerià que segueix el de la primavera àrab i donem tot el nostre suport a la seva lluita i a les seves reivindicacions democràtiques i socials. Fem una crida a la més àmplia solidaritat internacional perquè triomfi la mobilització popular enderrocant Bouteflika i el seu règim, per plenes llibertats pel poble, per eleccions lliures i democràtiques, pel dret d'autodeterminació per la regió de Cabília i per seguir la lluita per aconseguir que les enormes riqueses del país estiguin al servei de la classe treballadora i del poble.

8 de març de 2019

Unitat Internacional
dels Treballadors –
Quarta Internacional
(UIT-QI)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI